

Izredno lepa čednost.

„Angelček“ vam ničesar bolj ne želi, kakor da bi bili srečni vsi, vsi. Ker pa vé, da si človek ne more pridobiti prave sreče, ako ni dobrega in blagega srca, zato se je že veliko trudil, da bi vam z lepimi nauki in opomini zboljšal in olepšal vaša mlada srca, da bi se izogibali greha in si z veliko vnemo prizadevali za vse dobro.

Letos bi vam pa rad priskrbel posebno krasno lepotičje za vaša blagočutna srca. Razkazovati vam hoče večkrat neko čednost, ki se med drugimi prav posebno odlikuje, ki je — kakor sem zgorej zapisal — izredno lepa. Čednost, katero imam v mislih, se kaj lepo poda vsem ljudem, malim otročičem, dečkom in deklicam, mladeničem in mladenkam, možem in ženam, starčkom in starkam. Kaj menite, katero čednost imam v mislih? Težko, da bi mogli vsi uganiti; zato kar sam povem. Čednost, za katero bi letos tako rad pridobil „Angelček“ vaša srca, se imenuje hvaležnost.

Pa zakaj tako zelo hvalim to čednost? zakaj se tako potegujem za hvaležnost? Naj vam kar naravnost in na kratko povem: zato mi je tako zelo všeč, ker človek, ki je resnično hvaležen Bogu in ljudem, ne more biti hudoben; kdor pa je nehvaležen, tudi sicer ne more biti dober človek.

Hvaležnost se mi zdi najprej zato tako lepa, ker je nji nasprotni greh tako zelo grd — namreč črna nehvaležnost. Nehvaležnost je namreč ostudna spremeljevalka vseh drugih grehov ali pravzaprav mati vseh hudobij. Morda se bode komu čudna zdela ta moja obsodba, da iz nehvaležnosti prihajajo vsi grehi, češ saj je 7 poglobitnih grehov, iz katerih izhajajo vsi grehi, to so strupeni studenci, iz katerih izvira vsa hudobija človeška; a nehvaležnosti pa ne najdemo med poglobitnimi grehi. — Veseli me, da znate že tako teme-

ljito misliti; zato upam, da me boste tudi razumeli, če vam povem, kaj je vzrok, da ne najdete nehvaležnosti med poglavitnimi grehi in tudi med drugimi grehi ne, ki se še naštevajo v katekizmu ali v „aliznašu“. Vidite, vzrok je ta, ker nehvaležnost je tako velika zlobnost, da premaga vseh 7 poglavitnih grehov in še vse druge grehe, ali, da vam povem bolj naravnost: vsak greh je že sam ob sebi nehvaležnost; grešnik je namreč nehvaležen naravnost Bogu ali pa ljudem in Bogu obenem.

Mislim, da zdaj se ne boste več sklicevali na katekizem. Zato se pa rajše sklicujem jaz, ker v srednjem katekizmu se ta reč še ne razlaga tako jasno. Bržkone imate pa tudi „Veliki katekizem“. Pa tega vzemite v roko, odprite na strani 173 in berite odgovor na vprašanje 765; precej na drugem mestu stoji: (kdor smrtno greši), kaže nesramno nehvaležnost do Boga, svojega najboljšega Očeta. Pa ne le smrtni, marveč tudi vsak najmanjši greh je grda nehvaležnost.

Le pomislite nekoliko. Kolika dobrota božja je, n. pr. dar govorjenja; izmed vseh stvari je edini človek, ki zna govoriti. Pa glejte, ta prekrasni dar božji zlorabi grešnik in žali Boga, kolikorkrat se zlaže, zakolne, zmerja ali izpregovori kako drugo napačnost. Ali kolika neprecenljiva dobrota je to, da se moremo z Bogom pogovarjati, da moremo moliti; samo angeli v nebesih imajo še ta dar, na zemlji pa razun človeka nihče drugi. Kaj ne, kako „nesramna nehvaležnost“ je to, če kdono če moliti, ali če slabo moli! Večkrat ste že tudi slišati ali brali, kako zeló so nesrečni oni ubogi otroci, ki nimajo ne očeta, ne matere in ne morejo dobiti tudi nobenega drugega človeka, ki bi se jih usmilil in skrbel zanje. Glejte, vi pa imate tako dobre starše, ki tako ljubeznivo skrbé za vas. Zdaj pa pomislite: nili to „nesramna nehvaležnost“, če otrok ni poslušen svojim staršem, če jih ne ljubi in spoštuje, če jih žali!

In tako si lahko ogledate po vrsti še druge grehe, in povsod boste lahko opazili, kako grd nehvaležnej je vsak grešnik in da pač ni nobenega greha, ki

bi se ga ne držalo vsaj nekaj nehvaležnosti. Pa še neko strašnejšo reč moram omeniti: človek, kateri je nehvaležen Bogu in ljudem, se postavi še na nižjo stopinjo, kakor je žival, je še slabši kakor — brezumna žival! Ne morem drugače, kakor da tudi to nečastno sramoto očitam nehvaležniku. Saj sv. pismo tako uči. Veliki prerok Izaija je pričel svoje preroške opomine s temi-le besedami: „Poslušajte nebesa, in zemlja vleci na ušesa, ker Gospod govori: Otroke sem si zredil in povikšal, oni pa so me zaničevali. Vol pozna svojega gospodarja, in osel jasli svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene in moje ljudstvo ne razume!“

Le pazite, da bi se tudi Gospod kdaj tako ne pritoževal zoper vas! Sv. Ivan Berhmans je nekoč opazoval psa, ko mu je gospodar metal koščke kruha v vodo, da bi ga privadil na lov povodnih ptic. Mladi svetnik se je čudil, kako je psiček pazil na vsak migljeje svojega gospoda, kako je vselej urno izpolnil njegovo povelje, skočil v vodo in preplaval reko, da bi vjel kruhek. Berhmans vzklikne: „Meni dá Bog večno plačilo, če sem poslušen in zvesto izpolnujem njegova povelja, njegove zapovedi; zato ga moram tudi jaz hitro in voljno vbogati, kakor psiček svojega gospoda.“

Glejte, tako pa dela prava hvaležnost.

Da se vam še bolj pristudi grda nehvaležnost, čujte še en zgled. Filip, macedonski kralj, je nekoč sedel na sodnem stolu. Približa se mu sodnik in prosi pravice zoper nekega častnika, ki mu je požgal kočo in se polastil njegovega imetja. Pristavi pa svoji zatožbi še to-le okoliščino, da je bil onemu častniku rešil življenje, ko se mu je bila ladija ponesrečila, in ga je bil vzprejel v isto kočo, katero mu je zdaj požgal. Priče so potrdile resnico te obtožbe. Kralj se razsrdi in obsodi zlobnega častnika ter mu za kazen dá na čelu neizbrisno vžgati besede: **Nehvaležnež!**

Da, tako sramotilno znamenje na čelu bi moral nositi vsak človek, kateri se noče skrbno izogibati greha in zvesto služiti Gospodu!

